

**Consiliul Superior al Magistraturii
Institutul Național al Magistraturii**

**Concurs de admitere în magistratură
iulie 2024 – martie 2025**

PROCES VERBAL

**de motivare a soluțiilor pronunțate în contestațiile la barem pentru disciplinele
Drept penal și drept procesual penal formulate în legătură cu proba eliminatorie tip
grilă de verificare a cunoștințelor juridice din data de 6 octombrie 2024**

18 octombrie 2024

Prezentul proces-verbal a fost întocmit de subcomisia de soluționare a contestațiilor împotriva baremului stabilit pentru cele două probe scrise și împotriva punctajului de la testul grilă de verificare a cunoștințelor juridice, cu privire la contestațiile formulate de candidați, în temeiul art. 20 din Regulamentul privind concursul de admitere în magistratură, referitoare la baremul stabilit pentru testul-grilă de verificare a cunoștințelor juridice la materia: Drept penal și drept procesual penal.

Au fost formulate contestații astfel:

I. La Drept penal au fost formulate 14 contestații de către 12 candidați, cu privire la 10 întrebări:

1. Cu privire la contestațiile formulate în legătură cu întrebarea nr. 52 de la G1, corespondență: G1:52, G2:62, G3:60, G4:72:

2 candidați au formulat contestație.

Contestațiile au fost respinse.

Un candidat a arătat că și răspunsul de la lit. A este corect, având în vedere că intenția spontană presupune că executarea are loc de îndată, ceea ce exclude realizarea unor acte de pregătire, iar orice acte ce ar putea fi private astfel, cum ar fi, de ex., deschiderea unui briceag înainte de a lovi, se absorb în acțiunea incriminată și nu pot avea o semnificație de sine stătătoare. De asemenea, s-a mai arătat că intenția spontană implică premeditarea, respectiv faptul că executarea faptei are loc după un interval de reflecție, planificare și pregătire.

Contestația este neîntemeiată, intervalul de timp dintre luarea hotărârii infracționale, sub imperiul stării de tulburare sau emoție, în cazul intenției spontane, și punerea ei în executare neexcluzând efectuarea unor acte de pregătire. Faptul că acestea se absorb, în final, în infracțiunea consumată, nu înseamnă că nu sunt posibile, formele infracțiunii intenționate având caracter absorbant. Pe de altă parte, exemplul indicat de autorul contestației nu este relevant pentru o soluție contrară întrucât, modificând ipoteza prezentată, dacă înainte de comiterea actului de executare făptuitorul s-a înarmat cu un briceag, fiind sub stăpânirea unei stări de tulburare sau emoție, această din urmă conduită ar avea caracterul unui act de pregătire, fiind îndreptat spre consumarea infracțiunii și în măsură să faciliteze comiterea acesteia. De asemenea,

premeditarea caracterizează intenția cu care se comite infracțiunea și nu neapărat actele de pregătire, ca fază a acesteia, motiv pentru care procesul deliberativ și intervalul de timp scurs până la momentul punerii în executare pe care le implică intenția premeditată nu sunt obligatorii în cazul actelor de pregătire.

Un alt candidat a considerat că niciun răspuns nu este corect, varianta de la lit. C fiind greșită deoarece, aşa cum s-a reținut în doctrină, actele de pregătire pot fi concepute numai în cazul infracțiunilor intenționate, fiind excluse în cazul celor praeterintenționate.

Contestația este neîntemeiată, întrucât, deși actele de pregătire nu pot exista decât în raport de o infracțiune intenționată, aceasta nu înseamnă că sunt excluse în cazul infracțiunilor comise cu intenție depășită care conțin în structura lor intenția, ca formă de vinovătie specifică în raport de rezultatul urmărit sau acceptat de către făptuitor. Prin urmare, susținerile doctrinare invocate de autorul contestației au în vedere faptul că nu pot fi concepute acte de pregătire în raport de o infracțiune caracterizată exclusiv de culpă, prin natura lor acestea reprezentând o fază a infracțiunii intenționate. Or, faptul că peste intenția cu care se comite acțiunea sau omisiunea se suprapune o culpă în raport de rezultatul mai grav produs, nu fac incompatibile actele de pregătire comise în scopul facilitării acțiunii sau omisiunii intenționate.

2. Cu privire la contestația formulată în legătură cu întrebarea nr. 53 de la G1, corespondență: G1:53, G2:52, G3:70, G4:66:

1 candidat a formulat contestație.

Contestația a fost respinsă.

Candidatul a arătat că niciun răspuns nu este corect, infracțiunea comisă în perioada în care era suspendată prescripția executării pedepsei aplicată pentru o infracțiune săvârșită în urmă cu 3 ani putând face obiectul renunțării la aplicarea pedepsei, de ex., în situația în care aceasta din urmă a fost amnistiată.

Contestația este neîntemeiată, având în vedere că autorul contestației adaugă la enunțul răspunsului de la lit. C o ipoteză neavută în vedere de acesta. Astfel, intervenirea amnistiei pentru infracțiunea care face obiectul condamnării ce constituie impedimentul prevăzut de art. 80 alin. (2) lit. a) C.pen. nu a fost avută în vedere de ipoteza răspunsului de la lit. C. Mai mult, fiind o excepție în care nu operează impedimentul pentru dispunerea renunțării la aplicarea pedepsei, nu putea fi avută în vedere decât dacă era prevăzută în mod expres.

3. Cu privire la contestația formulată în legătură cu întrebarea nr. 56 de la G1, corespondență: G1:56, G2:60, G3:66, G4:53:

1 candidat a formulat contestație.

Contestația a fost respinsă.

Candidatul a susținut că grila de concurs nu are niciun răspuns corect iar varianta de răspuns B apreciată ca fiind corectă în barem, este în realitate, greșită. În opinia candidatului, dacă la data săvârșirii acțiunii ce constituie element material al infracțiunii minorul avea vîrstă sub 14 ani, iar consumarea infracțiunii se produce după ce minorul a împlinit vîrstă de 14 ani, poate fi atrasă răspunderea penală a minorului, dacă se dovedește că acesta a avut discernământ.

Contestația este apreciată ca fiind nefondată. Subiectul grilei se referă la mai multe ipoteze în care se pune problema dacă trebuie reținută sau nu cauza de neimputabilitate a minorității iar varianta de răspuns B are în vedere posibilitatea reținerii unei cauze de neimputabilitate atunci când acțiunea sau inacțiunea prevăzută de norma de incriminare a fost comisă înainte de împlinirea vîrstei de 14 ani. Prin urmare, în lipsa unei precizări explicite în enunțul grilei cu privire la natura infracțiunii este posibilă incidentă cauzei de neimputabilitate în ipoteza testată.

4. Cu privire la contestațiile formulate în legătură cu întrebarea nr. 64 de la G1, corespondență: G1:64, G2:55, G3:73, G4:51:

2 candidați au formulat contestație.

Contestațiile au fost respinse.

Ambii candidați au arătat că răspunsul de la lit. C este greșit, enunțul referindu-se la infracțiunea de șantaj, nu în forma de bază ci în varianta agravată. Unul dintre candidați a mai arătat că răspunsul corect este cel de la lit. B, tipicitatea faptei de amenințare fiind condiționată de producerea în concret a stării de temere. Astfel, aşa cum s-a arătat în doctrină, amenințarea trebuie să aibă potențial intimidant, să fie de natură să producă o stare de temere, să aibă aptitudinea de a tulbura normalitatea psihică a subiectului pasiv, tipicitatea faptei nefiind realizată atunci când se constată imposibilitatea obiectivă de a se produce această stare. În plus, citându-se decizia nr. 487/2003 a Tribunalului București, s-a arătat că această soluție este susținută inclusiv în jurisprudență unde s-a reținut că este necesar ca amenințarea să fie susceptibilă să alarmeze victima.

Contestațiile sunt neîntemeiate, enunțul răspunsului de la lit. C referindu-se la natura infracțiunii comise iar nu la formele acesteia. Or, acesta descrie tipicitatea infracțiunii de șantaj prevăzut de art. 207 alin. (2) C.pen. De altfel, conform acestui răspuns, fapta înlăturează elementele constitutive ale infracțiunii de șantaj, fără a se face vreo încadrare într-o din formele acesteia. Pe de altă parte, după cum reține însăși unul din contestatori, citând doctrina de specialitate, tipicitatea infracțiunii este condiționată doar de aptitudinea amenințării de a produce un efect intimidant, fapta fiind tipică chiar dacă în concret nu s-a produs acest rezultat. Opiniunea legiuitorului este diferită de cea manifestată în Codul penal din 1969, sub imperiul căruia s-a pronunțat decizia citată de același contestator, unde tipicitatea faptei presupune ca amenințarea să fie de natură să alarmeze persoana amenințată, formulă care acceptă și interpretarea conform căreia era necesar ca în concret să se producă acest efect.

5. Cu privire la contestațiile formulate în legătură cu întrebarea nr. 66 de la G1, corespondență: G1:66, G2:70, G3:72, G4:56:

2 candidați au formulat contestație.

Contestațiile au fost respinse.

Unul dintre candidați a arătat că grila nu are niciun răspuns corect deoarece, atât în cazul infracțiunii de violare de domiciliu, cât și în cazul infracțiunii de violarea sediului profesional, lipsa consimțământului persoanei vătămate este o cerință atașată laturii obiective. În fapt, lipsa consimțământului persoanei vătămate este o componentă intrinsecă a cerinței de pătrundere fără drept. În realitate, în opinia candidatului dispozițiile art. 224 C.pen. utilizează o exprimare repetitivă, pleonastică, pe când dispozițiile art. 225 C.pen utilizează o exprimare simplificată, dar identică. Un argument în acest sens este acela că în cazul ambelor incriminări refuzul de a părăsi domiciliul sau sediul profesional reprezintă o modalitate de săvârșire a infracțiunii, semnificând tocmai încetarea consimțământului.

În același sens a fost formulată contestația și de cel de-al doilea candidat, care a arătat că sintagma „fără drept” acoperă și condiția necesară a comiterii faptei fără consimțământul persoanei care folosește spațiul în care s-a pătruns. Prin urmare, în mod eronat s-a considerat că infracțiunea de violarea sediului profesional nu presupune lipsa consimțământului persoanei vătămate ca o cerință atașată elementului material, în acest sens fiind invocate și opinii doctrinare. În aceste condiții, varianta de răspuns A apreciată în barem ca fiind corectă, este, în realitate, greșită, fapt ce impune anularea grilei de concurs.

Contestațiile formulate sunt neîntemeiate, răspunsul corect fiind cel menționat în barem. Subiectul grilei verifică cunoștințele referitoare la deosebirile existente între infracțiunile de violare de domiciliu și violarea sediului profesional iar soluția apreciată corectă este aceea că,

spre deosebire de infracțiunea de violare de domiciliu, infracțiunea de violarea sediului profesional nu presupune lipsa consumămintului persoanei vătămate ca o cerință atașată elementului material al infracțiunii.

Din lecturarea textului de lege al art. 225 C.pen. care incriminează infracțiunea de violarea sediului profesional, rezultă cu evidență că acțiunea de pătrundere în sediile în care o persoană juridică sau fizică își desfășoară activitatea profesională, trebuie să fie una fără drept. Spre deosebire de aceasta, în cazul infracțiunii de violare de domiciliu, prevăzută de art. 224 C.pen., pătrunderea în locuință, dependință, încăpere sau loc împrejmuit ținând de acestea, trebuie să fie, în plus, și una fără consumămantul persoanei care folosește respectivele spații.

Obiectul juridic al infracțiunii de violarea sediului profesional constă în dreptul la respectarea sediului profesional, fie al persoanei juridice, fie al persoanei fizice, dimensiune a libertății individuale ce presupune inviolabilitatea spațiului unde se desfășoară o activitate profesională. Nu orice sediu este protejat de incriminarea în discuție, ci doar acela unde se desfășoară o *viață privată societară/profesională* a persoanei fizice sau juridice. Aceasta, întrucât anumite spații profesionale, prin natura lor, sunt accesibile publicului larg, într-un anumit program de lucru, existând însă și zone restricționate accesului liber al clienților. Pătrunderea în aceste din urmă spații este prin voința legiuitorului una *fără drept*, în opozиie cu pătrunderea *cu drept* în celelalte spații ale sediului profesional, aparținând aceleiași persoane fizice sau juridice, unde accesul nu este restricționat.

6. Cu privire la contestația formulată în legătură cu întrebarea nr. 69 de la G1, corespondență: G1:69, G2:69, G3:57, G4:60:

1 candidat a formulat contestație.

Contestația a fost respinsă.

Candidatul a susținut că infracțiunea de sustragere sau distrugere de probe ori de înscrișuri nu a fost prevăzută în tematica pentru concurs.

Contestația formulată este nefondată. Grila de concurs testează diferențele ipostaze în care distrugerea unui înscriș capătă semnificație penală. În barem s-a reținut ca fiind corectă varianta de răspuns potrivit căreia distrugerea unui înscriș într-o procedură judiciară în scopul de a împiedica aflarea adevărului va conduce la reținerea infracțiunii de sustragere sau reținere de probe ori de înscrișuri. Infracțiunea de sustragere sau reținere de probe ori de înscrișuri este cuprinsă în Titlul IV – Infracțiuni contra înfăptuirii justiției și face parte dintre cele menționate în tematica pentru concurs, publicată pe site-ul INM la 25.07.2024.

7. Cu privire la contestațiile formulate în legătură întrebarea nr. 70 de la G1, corespondență: G1:70, G2:64, G3:54, G4:65:

2 candidați au formulat contestație.

Contestațiile au fost respinse.

Candidații au arătat că răspunsul de la lit. A este greșit întrucât cele două incriminări au în comun faptul că vizează ocrotirea unor drepturi patrimoniale, însă din punctul de vedere al bunei-credințe și corectitudinii comportă diferențe întrucât infracțiunea de înselăciune vizează buna - credință în exercitarea drepturilor la încheierea unor raporturi juridice, pe când infracțiunea de însușirea a bunului găsit vizează buna-credință în exercitarea drepturilor, respectiv a respectării obligației negative de a nu aduce atingere drepturilor patrimoniale a altor persoane. Astfel, cele două incriminări nu au același obiect juridic special, în cazul infracțiunii de însușire a bunului găsit urmărindu-se corijarea unor fapte sociale, fără să existe o intenție frauduloasă între doi sau mai mulți membri, pe când în cazul infracțiunii de înselăciune se are în vedere raporturi patrimoniale create între două persoane. De asemenea, fapta de însușire a bunului găsit aduce atingere în primul rând conduitei morale și doar în secundar, patrimoniului public sau privat,

privit ca obiect juridic special. Enunțul răspunsului de la lit. A, respectiv referirea la bunăcredință și corectitudinea între participanții la relațiile patrimoniale, este greșit din perspectiva infracțiunii de însușire a bunului găsit întrucât în cazul acestei infracțiuni nu se identifică o relație *inter partes*. Unul din candidați a mai arătat și că răspunsul de la lit. B nu este greșit întrucât ambele infracțiuni au ca obiect material un bun mobil.

Contestațiile sunt neîntemeiate, atât infracțiunea de însușire a bunului găsit sau ajuns din eroare la făptuitor cât și infracțiunea de înselăciune aducând atingere bunei-credințe și corectitudinii care trebuie să existe în cadrul raporturilor patrimoniale, acest obiect juridic special fiind identificat prin raportare la titlul capitolului în care se regăsesc – *Infracțiuni contra patrimoniului prin nesocotirea încriderii*. Faptul că, spre deosebire de infracțiunea de înselăciune unde raportul patrimonial se crează prin acțiunea făptuitorului asupra victimei inducerii în eroare, în cazul infracțiunii de însușire a bunului găsit sau ajuns din eroare la făptuitor nu se realizează un astfel de raport prin acțiunea directă a făptuitorului asupra subiectului pasiv al infracțiunii nu înseamnă că și în acest din urmă caz nu suntem în prezență unor raporturi patrimoniale între persoana care găsește un bun pierdut sau care a intrat din eroare în posesia unui bun care nu-i aparține, pe de o parte, și persoana căreia bunul îi aparține de drept, de cealaltă parte. Modul în care făptuitorul crează astfel de raporturi patrimoniale, direct în cazul primei infracțiuni, accidental, în cazul celei de-a doua, este dat de conținutul diferit al elementelor de tipicitate ale acestora și nu înseamnă lipsa unor raporturi patrimoniale între participanții la astfel de relații.

De asemenea, răspunsul de la lit. B este greșit, cele două infracțiuni neavând același obiect material, întrucât infracțiunea de înselăciune, spre deosebire de infracțiunea de însușire a bunului găsit sau ajuns din eroare la făptuitor, poate avea ca obiect material și bunuri imobile.

8. Cu privire la contestația formulată în legătură întrebarea nr. 71 de la G1, corespondență: G1:71, G2:57, G3:55, G4:52:

1 candidat a formulat contestație.

Contestația a fost respinsă.

Candidatul a susținut că este corectă și varianta de răspuns C întrucât lovirea unui minor de către un alt minor care răspunde penal poate conduce la reținerea infracțiunii de lovire sau alte violențe în varianta tip.

Contestația a fost apreciată ca nefondată.

Subiectul grilă de examen testează sub diferite ipostaze acțiunea de lovire exercitată asupra unui minor.

Răspunsul de la lit. C nu poate fi apreciat corect, deoarece lovirea unui minor, chiar dacă nu a necesitat îngrijiri medicale, constituie o variantă agravată a infracțiunii de loviri sau alte violențe, potrivit art. 193 alin. 2¹ lit. b) C.pen. iar nu varianta tip.

9. Cu privire la contestația formulată în legătură întrebarea nr. 73 de la G1, corespondență: G1:73, G2:54, G3:63, G4:58:

1 candidat a formulat contestație.

Contestația a fost respinsă.

Candidatul a arătat că răspunsul de la lit. A este corect, infracțiunea de favorizare a făptuitorului având caracter subsidiar și putând fi reținută numai dacă nu există alte incriminări speciale ale favorizării (mărturie mincinoasă, îňlesnirea evadării).

Contestația este neîntemeiată, atât răspunsul de la lit. A, considerat corect, cât și cel de la lit. B, considerat greșit, având în vedere ambele forme ale concursului de infracțiuni. Or, dacă în cazul concursul ideal, infracțiunea de favorizare a făptuitorului are caracter subsidiar față de infracțiunea de mărturie mincinoasă sau cea de îňlesnire a evadării, aceeași acțiune neputând întruni elementele constitutive ale tuturor acestor infracțiuni, în ipoteza concursului real, comis

prin acțiuni diferite, nu se mai poate vorbi de subsidiaritatea infracțiunii de favorizare a făptuitorului, motiv pentru care reținerea în concurs a acesteia cu oricare altă infracțiune este posibilă. De altfel, decizia nr. 1/2019 a ÎCCJ – Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii a avut în vedere doar ipoteza reținerii în concurs ideal a infracțiunii de favorizare a făptuitorului cu infracțiunea de mărturie mincinoasă, fără a exclude în general concursul dintre cele două infracțiuni.

10. Cu privire la contestația formulată în legătură întrebarea nr. 75 de la G1, corespondență: G1:75, G2:75, G3:62, G4:59:

1 candidat a formulat contestație.

Contestația a fost respinsă.

Candidatul a arătat că varianta de răspuns A nu poate fi considerată corectă deoarece obiectul juridic al infracțiunii de incest constă în relațiile sociale referitoare la desfășurarea vieții sexuale a persoanei cu respectarea normelor morale și fără a pune în pericol, sub aspect biologic, specia umană. În cadrul acestor relații sociale, fiecare persoană are obligația de a se abține de la raporturi sexuale cu rude în linie directă, precum și cu frați sau surori, în acest sens fiind invocate și opinii doctrinare. De asemenea, s-a mai susținut că elementul material al acestei infracțiuni se poate realiza printr-un raport sexual normal, un act sexual firesc între două persoane de sex opus.

Contestația este nefondată întrucât potrivit dispozițiilor art. 377 C.pen., modificate prin Legea nr. 217/2023, nu doar raportul sexual consimțit, săvârșit între rude în linie directă sau între frați și surori, constituie infracțiunea de incest, ci și actul sexual oral sau anal, precum și orice alte acte de penetrare vaginală sau anală săvârșite între aceiași subiecți activi.

II. La Drept procesual penal au fost formulate 8 contestații de către 6 candidați, cu privire la 6 întrebări:

1. Cu privire la contestația formulată în legătură cu subiectul-grilă nr. 77 de la G1, corespondență: G1:77, G2:80, G3:92, G4:84:

1 candidat a formulat contestație.

Contestația a fost respinsă.

Candidatul, prin critica cuprinsă în contestația formulată, tinde să invoce caracterul incorrect al variantei indicate în barem deoarece, conform art. 21 alin. (1) C.proc.pen., partea responsabilă civilmente poate fi introdusă în cauză până la soluționarea cauzei de către procuror, ceea ce înseamnă că nu poate fi introdusă în cauză în faza de judecată.

Contestația este lipsită de fundament întrucât varianta de răspuns corectă vizează situația în care partea responsabilă civilmente nu a fost introdusă în procesul penal până la limita temporală maximă prevăzută de dispozițiile legale, care nu este indicată în grilă, fiind folosit un alt moment procesual (faza de judecata). Indiferent care ar fi fost acest moment, relevantă era modalitatea de soluționare a acțiunii civile exercitată împotriva inculpatului în situația în care partea responsabilă civilmente nu a fost introdusă în procesul penal.

2. Cu privire la contestațiile formulate în legătură cu subiectul-grilă nr. 83 de la G1, corespondență: G1:83, G2:91, G3:93, G4:78:

2 candidați au formulat contestație.

Contestațiile au fost respinse.

Prin contestația formulată, unul dintre candidați solicită ca, suplimentar variantei de răspuns de la lit. B indicată potrivit baremului ca fiind corectă, să fie reținută și cea de la lit. C. Candidatul susține că ordonanța de schimbare a încadrării juridice nu este comunicată suspectului

sau inculpatului și nu poate fi atacată cu nicio cale de atac specifică, legalitatea ordonanței urmând a fi analizată doar în faza de cameră preliminară.

Varianta de răspuns de la lit. C nu este corectă întrucât împotriva ordonanței prin care organul de cercetare penală dispune schimbarea încadrării juridice se poate formula *plângere* în temeiul art. 336 C.proc.pen., dispoziție ce are caracter general și vizează orice act sau măsură de urmărire penală pentru care legea nu prevede o altă cale de atac. Chiar dacă dispozițiile legale nu prevăd obligația de comunicare a acestei ordonanțe, schimbarea încadrării juridice i se aduce la cunoștință suspectului sau inculpatului, astfel că acesta poate formula plângere împotriva acestui act de urmărire penală.

Cel de-al doilea candidat a arătat că niciunul dintre răspunsuri nu este corect întrucât există posibilitatea ca ordonanța dată de organul de cercetare penală să fie efectuată pe baza dispozițiilor date de procurorul care supraveghează urmărirea penală și implicit în momentul în care se face plângere împotriva ordonanței, aceasta să fie soluționată de prim procuror (ca procuror ierarhic superior celui care supraveghează UP).

Contestația nu este întemeiată întrucât plângerea împotriva actelor organelor de cercetare penală se soluționează de procurorul care supraveghează activitatea acestuia și nu de procurorul ierarhic superior celui care supraveghează efectiv cercetarea penală, astfel că varianta de răspuns de la lit. B este cea corectă. Răspunsul nu vizează situația indicată de candidat și care ar fi presupus adăugarea unor condiții suplimentare enunțului.

3. Cu privire la contestația formulată în legătură cu subiectul-grilă nr. 84 de la G1, corespondență: G1:84, G2:82, G3:85, G4:77:

1 candidat a formulat contestație.

Contestația a fost respinsă.

Candidatul a arătat că instituția strămutării nu face parte din tematică.

Cu privire la aceasta întrebare, comisia de elaborare a subiectelor a dispus *îndreptarea erorii materiale* și înlocuirea termenului de "strămutare" cu termenul de "recuzare" și informarea tuturor candidaților din toate sălile de concurs, după cum rezultă din procesul-verbal întocmit la 6.10.2024. Această procedură a fost efectuată în conformitate cu dispozițiile art. 19 alin. (1) din Hotărârea CSM nr. 115/28.06.2023 privind aprobarea Regulamentului privind concursul de admitere în magistratură, potrivit cărora *comisia de elaborare a subiectelor poate transmite candidaților precizări privind eventuale erori materiale constatate în redactarea subiectelor*. Prin urmare, întrebarea viza instituția recuzării, indicată în tematica concursului.

4. Cu privire la contestația formulată în legătură cu subiectul-grilă nr. 92 de la G1, corespondență: G1:92, G2:88, G3:88, G4:86:

1 candidat a formulat contestație.

Contestația a fost respinsă.

Prin contestația formulată, candidatul a arătat că niciuna dintre variantele de răspuns nu este corectă, susținând că varianta indicată în barem ca fiind corectă este eronată prin introducerea sintagmei „admisibilitate în principiu a cererii”. Sintagma folosită în cuprinsul răspunsului are natura unei capcane, frecvent întâlnite în grilele de la examenele de admitere la INM și magistratură, întrucât „admisibilitatea în principiu a cererii”, în materia penală, se regăsește doar în cadrul căilor extraordinare de atac, mai exact în cadrul revizuirii (art. 459 Cod procedură penală) și în cazul cererii de redeschidere a urmăririi penale (art. 468 alin. 1 Cod procedură penală). În cadrul măsurilor preventive, fie că se discută luarea, menținerea, înlocuirea sau revocarea unei măsuri preventive, acestea nu se supun admisibilității în principiu.

Contestația este nefondată față de dispozițiile art. 242 alin. (8) și (10)-(12) C.proc.pen.

Astfel, în dispozițiile art. 242 alin. (8) C.proc.pen. se prevede asistență juridică obligatorie la soluționarea cererii de înlocuire a unei măsuri preventive cu o alta mai blândă (în grila fiind vorba de înlocuirea arestului la domiciliu cu controlul judiciar pe cauțiune), iar din dispozițiile alin. (10)-(12) al aceluiași articol rezultă că cererea de înlocuire a măsurii arestării preventive sau a arestului la domiciliu cu măsura controlului judiciar pe cauțiune parurge două faze: admitere în principiu („admisibilitate în principiu” conform variantei de răspuns de la lit. B) și soluționare pe fond. În această situație, răspunsul de la lit. B este un răspuns corect, așa cum s-a reținut în baremul inițial.

Candidatul a făcut o analiză și a variantelor de răspuns de la lit. A și lit. C, dar întrucât concluzia acestuia coincide cu baremul afișat, Comisia nu va mai verifica corectitudinea acesteia.

5. Cu privire la contestația formulată în legătură cu subiectul-grilă nr. 95 de la G1, corespondență: G1:95, G2:89, G3:81, G4:95:

1 candidat a formulat contestație.

Contestația a fost respinsă.

Prin contestația formulată, candidatul a arătat că niciuna dintre variantele de răspuns nu este corectă, susținând că varianta indicată în barem ca fiind corectă (lit. A) nu poate fi considerat un răspuns corect întrucât este neclar (echivoc) și incomplet. În această grilă prin sintagma „Renunțarea la urmărire penală”, s-a cerut să se identifice o variantă de răspuns care indică regula în materie ori o afirmație cu valoare de adevăr. Răspunsul de la lit. C nu a fost indicat de autor ca variantă corectă întrucât s-a considerat (probabil) că este un răspuns incomplet, renunțarea la urmărire penală (ca regulă) putând fi înlocuită cu o soluție de începere a judecății însă doar în condițiile art. 341 alin. 7) pct. 2 lit. c) C.proc.pen. Dacă răspunsul de la lit. C este greșit, pentru identitate de rațiune este necesar să fie considerat și răspunsul de la lit. A ca fiind incorrect, din următoarele motive: - legiuitorul, prin dispozițiile art. 318 alin. 9 C.proc.pen. a indicat modul în care procurorul poate dispune revocarea renunțării la urmărire penală. Din aceste dispoziții se poate releva cu ușurință exact opusul regulii indicate mai sus, în sensul că procurorul nu poate revoca (ca regulă) măsura de renunțare la urmărire penală. Regula este că nu poate fi revocată, ci doar prin excepție atunci când suspectul sau inculpatul nu își îndeplinește obligațiile. Așadar, dacă autorul grilei a urmărit ca, prin răspunsul furnizat, să identificăm regula în materie, regula este indicată de varianta de răspuns de la lit. A, dacă însă a urmărit să indicăm o variantă de răspuns afirmativă, niciuna din cele 2 variante (A și C) nu sunt corecte, întrucât acestea sunt incomplete (și, deci, greșite) atâtă timp cât nu se indică condițiile exprese, limitative în care se pot lua/pronunța cele două măsuri.

Contestația este nefondată, față de dispozițiile art. 318 alin. (9) teza I C.proc.pen. și art. 480 C.proc.pen.

În primul rând, candidatul se află într-o mare confuzie atunci când susține că „renunțarea la urmărire penală (ca regulă) poate fi înlocuită cu o soluție de începere a judecății însă doar în condițiile art. 341 alin. 7) pct. 2 lit. c) C.proc.pen.”, întrucât renunțarea la urmărire penală (art. 318 C.proc.pen.) și plângerea împotriva soluțiilor de neurmărire sau de netrimiteră în judecată (art. 340-341 C.proc.pen.) sunt proceduri distincte. Plecând, astfel, de la o premisă greșită, candidatul a ajuns la o concluzie greșită.

În al doilea rând, enunțurile de la toate cele trei variante de răspuns sunt clare și complete, putându-se pe baza acestora să se stabilească, fără dificultate, dacă sunt corecte sau nu în raport cu cerința grilei.

Întrucât candidatul a susținut că niciuna dintre variantele de răspuns nu este corectă, Comisia va analiza doar dacă răspunsul considerat corect în baremul inițial este greșit așa cum susține acesta.

Conform art. 318 alin. (9) teza I C.proc.pen., procurorul poate dispune revocarea ordonanței

de renunțare la urmărirea penală și redeschiderea urmăririi penale, conform art. 335 alin. (3) C.proc.pen. Odată redeschisă urmărirea penală, aceasta se poate finaliza cu oricare dintre soluțiile prevăzute de lege, inclusiv prin încheierea unui acord de recunoaștere a vinovăției între inculpat și procuror, atât timp cât dispozițiile art. 480 C.proc.pen., care stabilesc condițiile încheierii acordului de recunoaștere a vinovăției, nu interzic încheierea unui astfel de acord atunci când anterior a fost dispusă soluția de renunțare la urmărire penală, ulterior revocată pentru nerespectarea cu rea credință a obligațiilor stabilite de procuror.

Drept urmare, varianta de răspuns de la lit. A (*revocată de procuror poate fi urmată de încheierea unui acord de recunoaștere a vinovăției*) este corectă, aşa cum s-a reținut și în barem.

6. Cu privire la contestațiile formulate în legătură cu subiectul-grilă nr. 96 de la G1, corespondență: G1:96, G2:100, G3:86, G4:97:

2 candidați au formulat contestație.

Contestațiile au fost respinse.

Ambii candidați au susținut că niciunul dintre răspunsuri nu este corect.

Primul candidat a făcut trimitere la dispozițiile art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. c) și alin. (9) C.proc.pen., arătând că judecătorul poate dispune admiterea plângerii, desființarea soluției atacate și începerea judecații cu privire la faptele și persoanele pentru care, în cursul cercetării penale, a fost pusă în mișcare acțiunea penală, când probele legal administrate sunt suficiente, trimițând dosarul spre repartizare aleatorie "(M. Udroiu – "Sinteze de procedura penală Partea Specială, ED. 3 – Volumul I, Ed. C.H.Beck, București 2022, pag. 254-255).

Celălalt candidat a făcut trimitere la dispozițiile art. 341 alin. (7) C.proc.pen. concluzionând că sintagma generală „soluționarea plângerii” cuprinde atât soluțiile de respingere a plângerii, cât și soluțiile de admitere a acesteia, ceea ce face ca varianta de la litera C să fie eronată, întrucât în cazul soluționării plângerii potrivit art. 341 alin. 7 pct. 2 lit. c Cod procedură penală se poate dispune începerea judecații.

Comisia constată că neîntemeiate contestațiile formulate, varianta de răspuns de la litera C este cea corectă, aşa cum s-a menționat în baremul inițial.

Varianta de răspuns de la lit. C are în vedere soluția pe care judecătorul de cameră preliminară o poate dispune în plângerea formulată de *inculpat* împotriva soluției de clasare dispuse față de acesta.

Cu privire la soluționarea plângerii de către judecătorul de cameră preliminară în cauzele în care s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale (singurul caz în care se poate vorbi de inculpat), dispozițiile art. 341 alin. (7) C.proc.pen. prevăd că judecătorul de cameră preliminară:

1. respinge plângerea ca tardivă sau inadmisibilă;

2. verifică legalitatea administrării probelor și a efectuării urmăririi penale, exclude probele nelegal administrate ori, după caz, sancționează potrivit art. 280-282 actele de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii și:

a) respinge plângerea ca nefondată;

b) admite plângerea, desființează soluția atacată și trimit motivat cauza la procuror pentru a completa urmărirea penală;

c) admite plângerea, desființează soluția atacată și dispune începerea judecații cu privire la faptele și persoanele pentru care, în cursul cercetării penale, a fost pusă în mișcare acțiunea penală, când probele legal administrate sunt suficiente, trimițând dosarul spre repartizare aleatorie;

d) admite plângerea și schimbă temeiul de drept al soluției de clasare atacate, dacă prin aceasta nu se creează o situație mai grea pentru persoana care a făcut plângerea.

Raportând dispoziția legală la soluția de admitere pe care judecătorul de cameră preliminară o poate dispune în *plângerea inculpatului*, se poate constata că poate admite plângerea și schimba

temeiul de drept al soluției de clasare, dacă prin aceasta nu se creează o situație mai grea pentru inculpat [art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. d) C.proc.pen.]. Dacă interdicția legiuitorului de a nu crea o situație mai grea inculpatului vizează aceeași soluție (clasarea), cu atât mai mult interdicția operează în cazul soluțiilor prevăzute la lit. b) și lit. c), care vizează admiterea plângerii, desființarea soluției de clasare și reluarea urmăririi penale, respectiv începerea judecății împotriva inculpatului, ipoteze în care inculpatului i se creează o situație sădăt mai grea.

Ca atare, soluțiile care pot fi dispuse în cadrul plângerii formulate de inculpat, fără a i se face situația mai grea, sunt respingerea plângerii (inculpatul rămâne cu aceeași situație) și admiterea plângerii și schimbarea temeiul de drept al soluției de clasare atacate, fără a se crea o situație mai grea pentru inculpat, celelalte două soluții [art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. b) și c) C.proc.pen.] fiind ab initio în defavoarea inculpatului (i se creează acestuia o situație mai grea).

Totodată, plângerea prevăzută de dispozițiile art. 340 C.proc.pen. reprezintă, într-un sens larg, o cale de atac, care se supune principiului de generală aplicabilitate în dreptul penal, non reformatio in pejus. Într-adevăr, deși legea nu prevede în mod expres aplicarea principiului non reformatio in pejus cu prilejul soluționării plângerii inculpatului împotriva actelor procurorului, decât în situația prevăzută de art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. d) C.proc.pen., rațiuni identice cu cele care determină extinderea aplicabilității acestui principiu și în celelalte două situații [art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. b) și c) C.proc.pen.] justifică luarea sa în considerare. Astfel, dacă nu s-ar lua în considerare acest principiu, soluția dispusă în plângere poate duce la agravarea situației celui care a formulat-o (inculpatul). Cunoscând acest lucru, persoana față de care s-a dispus clasarea (inculpatul) are motive rezonabile să se abțină de la a se adresa judecătorului de cameră preliminară pentru a nu-și agrava propria situație. Așa fiind, accesul la justiție ar fi obstrucționat dacă nu s-ar lua în considerare principiul non reformatio in pejus. Aplicabilitatea principiului non reformatio in pejus în cadrul procedurii plângerii împotriva soluțiilor de neurmărire sau netrimiteri în judecată este recunoscută și de doctrină (a se vedea *Gh. Mateuț*, Procedură penală. Partea specială, Ed. Universul Juridic, București, 2024, p. 173; *A.V. Iugan*, Procedură penală. Partea specială, Ed. C.H.Beck, București, 2024, p. 125; *M. Udroiu*, Fișe procedură penală. Partea Specială, Ediția a 5-a, Ed. C.H.Beck, București, 2024, p. 120, *B. Micu, R. Slăvoiu și A. Zarafiu*, Procedură penală, Ediția a 2-a, Ed. Hamangiu, 2024, p. 532).

Primul candidat, în susținerea contestației, a făcut trimitere la o lucrare de doctrină, însă acesta scapă din vedere titularul plângerii, respectiv inculpatul, iar lucrarea invocată tratează soluțiile pe care judecătorul de cameră preliminară le poate pronunța, la modul general, fără a fi particularizate în raport cu titularul plângerii.

Celălalt candidat a făcut o analiză și a variantelor de răspuns de la lit. A și lit. B, dar întrucât concluzia acestuia coincide cu baremul afișat, Comisia nu va mai verifica corectitudinea acesteia.

Subcomisia de contestații,

1	_____	_____
2	_____	_____
3	_____	_____
4	_____	_____

Admitere Magistratura

Admitere magistratură sesiunea iulie 2024- martie 2025

Contestațiile la barem formulate pentru proba **Test grila** și materiile **Drept penal, Drept procesual penal**

La **Drept penal** au depus contestații un număr de 12 candidați:

1) Candidat: **A0554**, număr grilă: G3

S-au înregistrat contestații la 1 întrebări, respectiv:

- Întrebarea numărul 70;

2) Candidat: **A0811**, număr grilă: G3

S-au înregistrat contestații la 1 întrebări, respectiv:

- Întrebarea numărul 73;

3) Candidat: **A0614**, număr grilă: G3

S-au înregistrat contestații la 1 întrebări, respectiv:

- Întrebarea numărul 54;

4) Candidat: **A1078**, număr grilă: G3

S-au înregistrat contestații la 1 întrebări, respectiv:

- Întrebarea numărul 57;

5) Candidat: **A0305**, număr grilă: G3

S-au înregistrat contestații la 2 întrebări, respectiv:

- Întrebarea numărul 66;
- Întrebarea numărul 72;

6) Candidat: **A0343**, număr grilă: G2

S-au înregistrat contestații la 1 întrebări, respectiv:

- Întrebarea numărul 64;

7) Candidat: **A1173**, număr grilă: G2

S-au înregistrat contestații la 1 întrebări, respectiv:

- Întrebarea numărul 75;

8) Candidat: **A1118**, număr grilă: G1

S-au înregistrat contestații la 2 întrebări, respectiv:

- Întrebarea numărul 52;
- Întrebarea numărul 66;

9) Candidat: **A0704**, număr grilă: G4

S-au înregistrat contestații la 1 întrebări, respectiv:

- Întrebarea numărul 51;

10) Candidat: **A0437**, număr grilă: G2

S-au înregistrat contestații la 1 întrebări, respectiv:

- Întrebarea numărul 62;

11) Candidat: **A0379**, număr grilă: G3

S-au înregistrat contestații la 1 întrebări, respectiv:

- Întrebarea numărul 63;

12) Candidat: **A0456**, număr grilă: G4

S-au înregistrat contestații la 1 întrebări, respectiv:

- Întrebarea numărul 52;

La **Drept procesual penal** au depus contestații un număr de 6 candidați:

1) Candidat: **A0939**, număr grilă: G4

S-au înregistrat contestații la 1 întrebări, respectiv:

- Întrebarea numărul 84;

Admitere Magistratura

Admitere magistratură sesiunea iulie 2024- martie 2025

Contestațiile la barem formulate pentru proba **Test grila** și materiile **Drept penal, Drept procesual penal**

2) Candidat: **A0275**, număr grilă: G1

S-au înregistrat contestații la 1 întrebări, respectiv:

- Întrebarea numărul 96;

3) Candidat: **A1007**, număr grilă: G1

S-au înregistrat contestații la 1 întrebări, respectiv:

- Întrebarea numărul 84;

4) Candidat: **A0343**, număr grilă: G2

S-au înregistrat contestații la 1 întrebări, respectiv:

- Întrebarea numărul 89;

5) Candidat: **A0554**, număr grilă: G3

S-au înregistrat contestații la 1 întrebări, respectiv:

- Întrebarea numărul 93;

6) Candidat: **A0437**, număr grilă: G2

S-au înregistrat contestații la 3 întrebări, respectiv:

- Întrebarea numărul 88;
- Întrebarea numărul 91;
- Întrebarea numărul 100;